

LBRIS

We know
books

Alexandru Mihail Niță

**SUUUS
SĂ AVEM
INIMILE...**

Se apropie a Doua Venire

Prefață de Pr. prof. univ. dr. Vasile Mihoc

Colecția *Duhul Adevărului* - 18
Făgăraș, 2022

CUPRINS**Prefață / 5****PORUNCA IUBIRII ȘI IUBIREA ARGINȚILOR / 8**

Înșelăciunea bogăției / 9

Desfiguranta bogăție / 11

Incompetența, preludiul imposturii / 12

Refuzul comorii din cer / 14

Calea sfinților și transferul comorilor pământești în ceruri / 15

Sulița Sfântului Mercurie / 21

Conlucrarea divino-umană / 24

Unde e comoara ta, acolo e și inima ta / 27

SUFERINȚA ICONOCLASTĂ / 34

Desfigurarea îngerului / 35

Desfigurarea inimilor / 36

Restabilirea valorilor / 38

Memoria icoanelor / 41

Calea, Adevărul și Viața / 43

Adevărul Tradiției / 45

Icoana nefăcută de mână / 47

Epistola scrisă de Hristos – TEU TEA, TION TAVMA / 54

Victoria creștinilor sub flamura lui Hristos / 62

Cruciadele, pretext eliberator trădat de dureroasa
realitate / 67

Cruciada a IV-a anticreștină / 70

Îndoieli și noi sfinte mărturii / 75

Apostolul Luca, pictorul primelor icoane / 77

Reversul icoanelor / 78

Iconoclasmul anticreștin / 80

- Altare surpate în vremea Vechiului Testament / 83
 Plinirea sorocului / 55
 Fiii pierzării / 86
 Desfigurarea iconoclastă / 88
 Distrugerea icoanelor / 89
 Iconoclastul Leon Isaurul, împărat și „preot” / 91
 Ereziihii Constantin din Nacoleea și Toma din
 Claudiopolis / 92
 Iconoclasmul local, premergător celui imperial / 93
 Corupția puterii / 94
 Vrăjitorul consilier / 95
 Clonarea de organe sub critica Înțelepciunii lui Solomon / 98
 Iconoclasmul imperial și slugărnicia demnitarilor / 99
 Iconomahii și monahii / 100
 Amputarea mâinii Sfântului Ioan Damaschin / 103
 Transfigurarea sfințitoare a mâinii amputate / 106
 Teodor Studitul, Sfântul apărător al icoanelor / 108
 Rușinea adulterului imperial sancționată de monahi / 109
 Onoarea și dreptatea restabilite de eroismul Irinei, mama
 împăratului / 112
 Revirimentul monahal în inima Bizanțului / 113
 Reversul benefic al iconoclasmului / 115
 Transfigurarea icoanelor / 117

SUFERINȚA CULTURII / 119

- Izvoarele inspirației / 120
 Ecouri iconoclaste / 121
 Inspirații malefice / 122
 Reînvierea lui Haendel / 125
 Ruinele Bizanțului / 126
 Crucea se prăbușește... / 127
 Constantinopolul pedepsit de propriile păcate / 129
 Posedații / 129

- Supraomul și omul îndumnezeit / 132
 Revoluțiile de export / 134
 Doctor Faust / 135
 Duelul, crima și „onoarea” / 138
 Demonicul în cultura românească / 140
 Ură și tristețe / 142
 Sinuciderea – triumful infernului / 145
 Leacurile sufletești ale Sfântului Antim Ivireanul / 147
 Diabolicul în literatura română pașoptistă / 149
 „Pierdut a fost și s-a aflat” / 151
 Luceafărul, alunecând pe-o rază / 153
 Deșartele speranțe / 157
 Dialogul Sfântului Antonie cu Satana / 158
 Împărăția răului / 162
 Uciderea pruncilor de către Irod Idumeul / 163
 Uciderea Sfântului Ioan Botezătorul de către Irod Antipa
 / 164
 Uciderea Sfântului Apostol Iacob de către Irod Agrippa / 168
 Irodianii, partizanii irozilor ucigași / 171
 „Înviați” din moartea clinică / 176
 Instrumentele Satanei / 178
 Răutatea veche nu se îndreaptă niciodată / 181
 Viața romanțată a Sfântul Anton / 182
 La granița nevăzutului / 186
 Distorsionările mundane ale celor nevăzute / 188
 Diavolul pe scenă / 191
 Izvorul vieții și al adevărului / 193
 Scriitorul Universului / 195
 Casa omenirii / 197
 Nesupunerea / 198
 Lumea accidentelor neîntâmplătoare și neglijența
 desfigurantă / 199
 Negrija adamică și pierderea raiului / 201
 Răsturnarea valorilor / 203

Desfigurarea chipului uman / 206

Regretul divin / 209

„Tablele de piatră scrise cu degetul Lui Dumnezeu” / 210

Înfrișătoarea mânie dumnezeiască... / 212

Dreapta urgie divină stinsă de rugăciune / 213

Cioburile Legii / 214

Pedeapsa păcatului / 216

Îndepărtarea de Dumnezeu / 217

Domnul îndelung răbdător și mult-milostiv / 218

Prima carte a lumii iudeo-creștine / 221

Adevăratele ierarhii terestre / 222

Profetul Moise – veriga dintre Vechiul și Noul Testament
/ 222

Orbirea fiilor pierzării și inconștiența colectivă / 224

Soluția / 228

PORUNCA IUBIRII ȘI IUBIREA ARGINȚILOR

Iubirea, poruncită nouă de Mântuitorul Hristos, a ajuns a fi mai mult comentată, interpretată și răstălmăcită, decât înțeleasă cu adevărat. În timp, s-au petrecut multe transferuri ale obiectelor iubirii, după chipul alegerilor făcute de oamenii dornici să cunoască direct sensul și dimensiunile ei tainice, fie ele limitate, sau deformate de trăsăturile culturale și spirituale individuale. Astfel, idolatria, iubirea păgână a diverselor zeități, era deformarea primei porunci primită de Moise pe Sinai, adresată poporului evreu, contaminat de influențele limitrofe primite mai cu seamă în urma căsătoriilor mixte ale regilor iudei.

Înainte de a ne fi îndemnat la iubire, Hristos a dăruit iubirea apostolilor, dăruindu-Se pe Sine, pentru că, **„noi am cunoscut iubirea pe care Dumnezeu o are pentru noi, și am crezut-o. Dumnezeu este iubire, și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el”**. (1 Ioan, 4, 16) Cei care l-au primit pe Fiul au primit și iubirea Tatălui, El fiind însuși izvorul Iubirii.

Dar cei care l-au respins și l-au trimis pe cruce, și-au răstignit șansa lor de a avea Iubirea; aud de ea vorbindu-se, citesc felurite cărți despre frumusețea trăirilor dumnezeiești, dar în neputința lor, determinată de refuzul de a urma Calea, neagă taina iubirii cerești revărsată peste lumea creștină, sau o preschimbă în falsurile desfătărilor trupești; de aceea născocesc continuu paleative în care se strecoară cu ignorantă ușurință cele mai bizare „declarații de dragoste” de genul: „iubesc femeia de dor nebună, femeia brună, cu ochi negri de foc” – vers cules dintr-o romanță, gen mult prețuit de români, unde, iată, se afirmă

pasiunea aprinsă nu către o anume femeie, ci către oricare ar îndeplini condițiile dorului nebun și ochilor de foc. Incitare la plăcere desfrânată, de prin perioada interbelică, ce se mai păstrează și acum în fonoteca de aur a posturilor de radio și în repertoriul lăutăresc.

Donjuanismul autohton este doar o expresie locală al celui mondial, care și-a creat chiar și o „justificare morală”, a căutării iubirii ideale, fapt ce confirmă imposibilitatea aflării celor cerești după criteriile pământești. Ei, sărmanii, simt ontologic inexprimabilul, dar îl nuantează rațional, gnostic sau metafizic, ca în cele din urmă, după epuizarea încercărilor nereușite, să speculeze pragmatic eșecul, ca o neputință vremelnică, ce nu împiedică deloc continuarea căutărilor în alte circumstanțe, cu alți parteneri / partenere, până la aflarea „idealului”.

Cel mai adesea dragostea a fost, și este, redusă la atracția trupească reciprocă a tinerilor în pragul cununii. Desigur, iubirea cântată de poeți, de la Vergiliu la romantici și la unii contemporani, animă din plin viața interioară nuanțată romantic a tinerilor înflăcărați de dorul inefabil, dar dinții lui Cronos au erodat mereu aripile avântate ale cuplurilor săgetate sau nu de Cupidon, dacă nu au fost acoperite prin Taina Cununii de Harul Sfântului Duh, singurul apărător și călăuzitor al celor curați cu inima și cu trupul, spre Împărăție.

Dincolo de amputarea sensului deplin al iubirii doar la cele trupești, o altă iubire înșelătoare, cea de arginți, câștigă mereu victime nenumărate, prinse ușor în capcanele împrumuturilor, furturilor, cămătăriei (ca model de dobândire a unui câștig nemuncit, cu acordul păgubașului), și nu în ultimul rând ale avariției.

ÎNȘELĂCIUNEA BOGĂȚIEI

Cuvântul evanghelic previne pe toată lumea să se ferească de o astfel de primejdie: **„Nici o slugă nu poate**

sluji la doi domni; că ori pe unul îl va urî, și pe celălalt îl va iubi, ori pe unul îl va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți și lui Dumnezeu și lui Mamona. Și pe toate acestea le auzeau și fariseii, care erau iubitori de argint, și-L luau în bătaie de joc.” (Luca 16, 13-14) Dar Hristos, în marea Sa bunătate și răbdare, le arată în continuare fariseilor eroarea în care se găseau: „**Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi înșivă drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; căci ceea ce la oameni este înalt, urâciune este înaintea lui Dumnezeu**” și chiar le descoperă marea răsplată ce îi așteaptă: „**Legea și profeții au fost până la Ioan; de atunci încoace se bine vestește împărăția lui Dumnezeu și fiecare o ia prin asalt**”, iar pentru a le risipi orice îndoială cu privire la afirmațiile Sale, Mântuitorul îi asigură că: „**mai lesne este să treacă cerul și pământul decât din lege să cadă o iotă**”. (Ibid. 16, 15-17)

Se descoperă aici noua atitudine la care sunt îndemnați creștinii să adere, a silinței individuale și a efortului susținut, cerințe obligatorii pentru câștigarea împărăției, unde nu toți vor fi primiți, ci numai dreptii Domnului, așa cum limpede a scris împăratul profet David: „**Mai bun e puținul pentru cel drept decât multa bogăție a păcătoșilor. Că brațele păcătoșilor se vor zdrobi, dar Domnul pe cei drepti îi întărește**.” (Ps. 36, 16-17)

Încă și mai limpede explică Hristos, prin parabola semănătorului, pericolul la care se expun mulți dintre cei care ascultă cuvântul, dar nu îl împlinesc, mai cu seamă când semințele cad printre spinii lumii: „Și cele semănate între spini sunt cei care ascultă cuvântul, dar pătrunzând în ei grijile veacului acestuia și înșelăciunea bogăției și poftele după celelalte, acestea înăbușă cuvântul și-l fac neroditor” (Marcu 4, 18-19)

Ciulinii creșcuți în lumea actuală, agresivi, ascuțiți și veninoși, deviază viețile multora către jocurile de artificii strălucitoare, dar degrabă pieritoare, ce îi orbesc pe cei care le privesc fără să distingă lipsa lor de consistență. Sclipirile monezilor ademenesc privirile, satisfac, dincolo de nevoile cotidiene, poftele, care odată stârnite se preschimbă în patimi nesățioase, ce nu mai pot fi stăpânite de om, ce ajunge a fi, el, stăpânit și orbit de ele, până la pieire.

DESFIGURANTA BOGĂȚIE

Creștinismul, prin întruparea, botezul, jertfa, învierea și înălțarea Fiului la cerurile Tatălui, a adus dovada deplină, vie, a Legii Noi, propovăduită nu doar verbal, ci mai ales cu viețuirea în fapte a învățăturii Dumnezeului înomenit, de apostolii chemați la îndumnezeire. Obstacolul greu al urcușului spre locașurile cerești este jertfa. Renunțarea la plăcerile cotidiene este de neconceput, chiar aberantă, pentru cei amorțiți cu duhul, împietriți cu inima sau pierduți pe pantele ispitelor. Postul ortodox, de exemplu, nu este o eradicare totală a unor mâncăruri și băuturi în zilele și perioadele stabilite de rânduielile bisericești, ci și forma unui autocontrol echilibrat al nevoilor firești, ce trebuie conduse și supuse de mintea luminată de dreapta cugetare a sensului nostru existențial: veșnicia Împărăției pregătită de Hristos celor care urmează Calea Adevărului. Pentru a urma drumul acesta minunat trebuie să ne ușurăm de toate poverile inutile ce ne împiedică mersul sau ne trag în sensul opus, cu sau fără știința noastră. Piedicile, cunoscute tuturor, sunt firele ce ne-au legat de plăcerile gastronomice și senzuale, apoi de toate tipurile idolatriei, dintre care se distinge acumularea de avuții, ce aduce după sine dorința de putere prin banii ce cumpără orice, chiar și timpul; după unele opinii transatlantice, *time is money*. Din acest punct al degringoladei egocentrice, inevitabil se clădește

o imagine interioară arogantă, o supraestimare personală ce degenerază în atitudini dictatoriale megalomane asupra celorlalți, chiar a națiunilor; numite, fie mania lui Napoleon, fie cultul personalității lui Stalin sau a altora, supraomul nihilismului nietzschean, ce a inspirat doctrina lui Hitler a supremației rasei ariene, **toate autodizolvate în nimicnicie.**

INCOMPETENȚA, PRELUDIUL IMPOSTURII

Exacerbările pătimase, degenerate în iluzia geniului suprauman se înalță întotdeauna până la cota prăbușirii sigure în vidul neantului de unde s-au ridicat. Această tristă realitate a fost observată și definită recent într-unul dintre binecunoscutele principii ale lui Murphy, cel al incompetenței: oamenii ambițioși, dornici de a urca cât mai sus pe scara ierarhiei sociale, măsurată azi după falsul criteriu al cifrei contului bancar, ajung la limitele priceperii și inteligenței personale, pe care, din ambiții rău înțelese, tind să le depășească, intrând în zona desfigurantă a incompetenței, unde, inevitabil, vor deforma și structurile aflate sub conducerea lor.

Principiul incompetenței acționează dintotdeauna pretutindeni în lume, fiind cauza principală a decadenței omenirii sub toate aspectele sale, prin ridicarea ignoranței la rangurile ierarhice superioare. Iată încă o limpede dovadă a eșecurilor continue rezultate din răsturnarea valorilor, promulgată încă dinainte de a se fi zidit Universul, de către oarba voință luciferică a îngerului căzut pentru îndrăzneala de a fi voit să așeze scaunul său deasupra tronului Celui Prea Înalt. Îngerii alungați din dumnezeiescul har continuă a încerca să plaseze, aici pe pământ, prin supușii lor, falsele valori sub chipul unora reale; prin abile mistificări ei recurg la orice tertip pentru a convinge prin promisiuni deșarte, pe cei creduli și lacomi de câștigurile facile ale unor

vremelnice și iluzorii beneficii, pentru a-i atrage astfel, în felurite chipuri, pe căile desfigurării actuale ale avuțiilor de tot felul.

Incompetența s-a erijat în false personalități „marcante” ce au uzurpat mereu pe cei cu adevărat capabili, frânând și împiedicând dreptatea și armonia interumană, promovând astfel prezența desfigurată a impostorului, care duce la contaminarea celor din jur prin corupție. Sistemul comunist, de pildă, a impus forțat un tip cazon de conducere a unor supuși orbiți de doctrina aberantă a dictaturii proletarietului, degenerată în dictatura ignoranței, inculturii și imposturii, ce a eliminat și a prigonit sistematic valorile culturale, morale și spirituale, a căror simplă prezență, deloc dorită, demasca realitatea dezmembrată în care se lăfăiau nonvalorile uzurpatoare.

Porunca iubirii fusese alungată de **porunca terorii** comuniste care impunea cu secera și ciocanul, temnița și glonțul, o iubire falsă adresată fantomelor mult iubite și lingușite de către mistificatorii de duzină, pricepuți în reformulări de circumstanță a principiilor și valorilor morale, culturale și spirituale.

Dar și după căderea cortinei de fier a operetei comuniste, la începutul anilor '90, un guvernament bucureștean a afirmat cu cinismul caracteristic puterii pe nedrept asumate, că „România fără corupție ar fi ca America fără Statuia Libertății”. Comentariile sunt inutile, dar pentru o adâncire benefică a subiectului propus, câteva considerații creștinești vor fi binevenite și necesare, prin reamintirea unor învățăături dumnezeiești, uitate, ignorate, sau nedorite.

Puterea corupe, aurul corupe, atât pe cel corupt, cât și pe corupător. Adesea se afirmă că fiecare om are prețul lui; oamenii se cumpără azi, nu ca robii din trecut, ci ca indivizi, care plătiți fiind, execută dorința plătitorului, indiferent de consecințele nefaste asupra altora, de obicei mulți și oropsiți.

REFUZUL COMORII DIN CER

Refuzul voluntar al bogățiilor oferite astăzi de heralzii societății de consum nu este deloc un demers lesne de întreprins, așa cum nu a fost ușor nici cu două milenii în urmă, când, „...iată, un tânăr a venit la El și I-a zis: „**Învățătorule bun, ce e bine să fac ca să am viață veșnică?**”; întrebare crucială, ce frământă fiecare ființă umană dintotdeauna, căci toți purtăm în suflet sămânța nemuririi, sădită de Ziditor, de la care primește limpede răspunsul: „...**dacă vrei să intri în Viață, păzește poruncile: ... să nu ucizi, să nu te desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești aproapele ca pe tine însuși. Tânărul I-a zis: „Pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea. Ce-mi lipsește?” Iisus i-a zis: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde-ți averile, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino de-Mi urmează Mie”. Dar tânărul, auzind cuvântul acesta, a plecat întristat, căci avea multe avuții”. (Matei, 19, 16 -22) I s-a cerut cea mai ușoară, mai plină de bucurii și de satisfacții formă de jertfă, milostenia. Neputința de a renunța la bogățiile vremelnice ale lumii a barat calea ce i se deschisese, aceea de a fi asemenea apostolilor, chemați ca și el, „...vino de-Mi urmează Mie”. Tânărul bogat, dar împietrit în grijile păstrării averilor pierzătoare, a plecat întristat, deși undeva, în ființa lui se ridicase întrebarea accesului la viața veșnică, ce-l frământa într-atât încât venise la Hristos să afle răspunsul. Cu toate că împlinea poruncile, glasul intim al conștiinței îl anunța tainic că ceva lipsește pentru a fi desăvârșit, anume milostenia pentru oropsiți din prisosul bogăției sale, pe care nu o strânsese din vreun merit al său, cum probabil își închipuia, ci din bunăvoința proniatoare a Ziditorului și Dătătorului a toate câte sunt, al cărui îndemn de restabilire a balanței averilor și a armoniei frățești între oameni, iată, îl respinge.**

Acest principiu, al distribuției talanților și avuțiilor este dificil de înțeles; cel mai adesea omul se socotește pe sine criteriul cauzal poziției sociale și averilor sale. Își așează calitățile înnăscute, hărnicie, inteligență, talente, care tot daruri de la Dumnezeu sunt, drept motivația firească a celor acumulate, la care cu greu renunță, mereu dorind a le înmulți, spre a primi lauda deșartă a celor din jur, elixirul blestemat al narcisismului, care pe mulți i-a îmbătat și i-a pierdut în negurile neantului. Gândul că prin sărăcie va pierde admirația celorlalți, ce va fi înlocuită cu batjocură și dispreț, este foarte greu de suportat, dacă nu este înțeleasă corect atitudinea lor de lingușitori prefăcuți, care-l adulează pe stăpân doar atâta vreme cât primesc sau speră o răsplată.

Binecunoscuta pildă rezzonează mereu în mintea celor tentați de înavuțire și de puterea trecătoare adusă de cifrele conturilor bancare. Renunțarea la intrarea în Viață, de dragul aurului, ce simulează într-un fel mineral o veșnicie terestră, a fost – și este – acel obstacol insurmontabil așezat la începutul urcușului spre Împărăție.

Rezultatul acestei nefericite decizii a tânărului lipsit de înțelepciune este descris de către Învățător apostolilor mirați: „**Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în împărăția cerurilor. Și vă mai spun: Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu**”. (Matei 19, 23-25) Hristos nu afirmă ca definitiv imposibilă intrarea în împărăție a vreunui bogat, ci doar greutatea acestui demers al deciziei capitale: salvarea sufletului sau a averilor?

**CALEA SFINȚILOR ȘI TRANSFERUL
COMORILOR PĂMÂNTEȘTI ÎN CERURI**

În acest context, aparent închis, sunt demne de amintit numeroasele cazuri ale unor sfinți, eroi ai creștinismului, care au depășit cu ușurință încercarea sărăcirii voluntare

pentru binele nevoiașilor; familia Sfântului Vasile cel Mare este cazul cel mai complex și un exemplu bun de urmat pentru oricine stă la îndoială. Renunțarea cumpătată la bogățiile moștenirii Marelui Vasile i-au adus lui, și întregii sale familii, veșnicele comori cerești. Din fericire s-a păstrat scrisoarea tânărului de 29 de ani, Vasile, către bunul său prieten Grigorie, cel ce va deveni Teologul, unde aflăm cum, ajuns la binefăcătoarea înțelepciune de a renunța la prisosul avuției moștenite, a luat hotărârea cea dreaptă: „Plec, frate, la Annisa. Tu însă nu te grăbi, n-a sosit încă vremea visului nostru celui mare. Cum m-aș fi dus, de altfel, să mă călugăresc fără să vorbim amănunțit despre toate? Acum merg la mama și la sora mea. Desigur, mi-au spus-o limpede de multă vreme: să fac ce voiesc cu **marea noastră avere**. Însă trebuie să iau binecuvântarea mamei mele. Așadar, voi lipsi din Cezareea destulă vreme. Dumnezeu a dăruit multă bogăție familiei mele. Avem proprietăți în nici mai mult, nici mai puțin de trei provincii. De unele deja ne-am izbăvit. Rămân însă multe. Și văd limpede că, dacă nu le împart și pe acestea săracilor – fraților mei –, n-o să pot înainta pe calea desăvârșirii. Înțelegi acum, așadar, cât de necesară îmi e această călătorie. E adevărat că lucrul acesta o să mă obosească. Dar ție ți-o spun, căci de atâta vreme suntem una: am bucurie mare înlăuntrul meu. Nu ți-o pot înfățișa, dar cred că bucuria aceasta e de la Dumnezeu. Este – sunt sigur de cele ce-ți spun, chiar de îmi tremură mâna scriindu-ți – harul pe care Cel Atotputernic mi-l dă ca să nu mă tem și să îndrăznesc: să împart toate averile săracilor, fără să am remușcări. Scriindu-ți acum despre scopul călătoriei mele, mă gândesc neîncetat la bunătățile cele adevărate ale lui Dumnezeu pe care, prin mila Lui, le vom gusta și noi când vom începe viața călugărească. De atâtea ori am căzut de acord în această chestiune. Și până acum neîncetat o amânăm. Dar, în sfârșit, clipa dorită se

apropie, o văd, vine... Deci, bucură-te întru Domnul și roagă-te pentru ceasul apropiat al nevoinței noastre. O să găsim un loc frumos și liniștit, unde să ne înjghebăm schitul nostru. Și atunci...” (Stelianos Papadopoulos, *Viața Sfântului Vasile cel Mare*, Ed. Bizantină, București 2003, trad. Diacon Cornel Coman, pp. 79-80) Am citat integral scrisoarea unui erou al lui Hristos, aflat pe drumul minunat al desăvârșirii pământești, către bunul său prieten, asemenea lui, Grigorie, viitorul episcop de Nazianz.

Decizia de a împărți săracilor marea avere a familiei îi revenea, după moartea tatălui său, celui mai mare dintre frați, Vasile. Nimeni din familie nu s-a opus hotărârii, ci toți au susținut-o. Cu siguranță că răspunsul dat de Mântuitor tânărului bogat, citat mai sus, era bine cunoscut de ei, fapt ce a ușurat mult opțiunea unanimă a familiei.

Ne aflăm în plină comuniune a unei familii a sfinților; Vasile cel Mare, cuvioasa Macrina, sora cea mare și fratele lor Grigorie, Episcopul de Nyssa, căsătorit cu cuvioasa Teozva, soție sfântă a celui sfințit, diaconiță, „pe care Sfântul Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu (Telogul n.n.), a cinstit-o cu multe laude, numind-o podoaba Bisericii, înfrumusețarea lui Hristos, cu adevărat soție a celui sfințit și vrednică de tainele cele mari. Pentru că bărbatul ei (Sfântul Grigorie de Nyssa n.n.) fiind hirotonit prezbiter, soția sa viețuia cu sfințenie în curățenie și cu mintea întregă, slujind bolnavilor, îngrijind de cei săraci și strălucind cu bunătățile. Apoi s-a învrednicit de slujba diaconiei; pentru că a sfințit-o diaconiță și de aceea cuvântătorul de Dumnezeu zice că este vrednică de mari taine. Apoi, plătând Domnului, a răposat și s-a numărat în cetele sfinților”. (*Viețile Sfinților, Ianuarie*, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1993, pp. 162-163)

Toți copiii, nouă la număr, împreună cu mama lor Emilia, au ales sărăcia de voie, ca premiză necesară a desăvârșirii vieții, iar cei trei, amintiți mai înainte, au ales și fecioria; deși